

“मीठे बच्चे- सेवाको नयाँ-नयाँ आविष्कार गर, सेवाको विस्तार गर। सेवाको क्षेत्रमा माताहरूलाई अगाडि गर्नु नै सफलताको साधन हो।”

प्रश्न:- कुन आचरणका साथ कुरा गन्यौ भने अधिकारको बोल तिमी सिद्ध गर्न सक्छौ?

उत्तर:- १- जहिले पनि ठूला-बडा सँग कुरा गर्दा “हजुर-हजुर” भनेर कुरा गर्नुपर्छ। तँ-तँ, भनेर होइन। यो पनि आचरण हो। तिमी आफ्नो अधिकारले बोल, तर सम्मान अवश्य देऊ। स्कूलमा पनि यो आचरण सिकाइन्छ। २- कहिले पनि अहंकारले कुरा गर्नु हुँदैन। ज्ञानको नशामा सदा हर्षित होऊ। हर्षित चेहराले पनि धेरै सेवा गर्छ।

गीत:- आज के इस इंसान को

ओम् शान्ति। प्यारा बच्चाहरूलाई यो सम्झाइएको छ- धेरै पाप आत्माहरू बनिसकेका छन्। बच्चाहरूले पुकार्छन्- पाप धेरै भइसकेको छ। पापबाट नै मनुष्य पतित बन्छन्। पाप आत्माहरूलाई पुण्य आत्मा बनाउनको लागि हे पतित-पावन आऊ भनी याद पनि गर्छन्। यो पतित दुनियाँ हो भने अवश्य कुनै पावन दुनियाँ पनि छ। निराकारी दुनियाँलाई पावन दुनियाँ भनिदैन। त्यो शान्तिधाम हो। पतित र पावन दुनियाँ मनुष्यहरूको लागि हो। कलियुगी दुनियाँमा पतित छन्। सत्ययुगी दुनियाँमा पावन छन्। पतित-पावन बाबाले नै पावन दुनियाँको स्थापना गर्नुहुन्छ। विद्वान्-पण्डितहरूले शास्त्र बनाएका हुन्, नाम राखिदिए व्यासको। व्याख्यान गर्नेवालाको नाम त हुनुपर्छ नि। मनुष्यले शास्त्र कहिले-कहिले बनाएको हो भन्ने कुरा जान्दैनन्। यो कुरा तिमी बच्चाहरू जान्दछौ। सत्ययुग-त्रेतामा शास्त्र आदि हुँदैनन्। भक्तिमार्गको त्यहाँ कुनै निशानी हुँदैन। बाबा ज्ञानबाट जिन्दाबाद गर्नुहुन्छ। ज्ञानबाट २१ जन्म जिन्दाबाद हुन्छौ फेरि माया आएर मुर्दा बनाउँछ। यो हो मुर्दाहरूको दुनियाँ, जसलाई कब्रिस्तान भनिन्छ। यस समय घोर कब्रिस्तान छ। बुद्धि त सबैको चल्छ होला। महाभारी लडाइँमा पूरा कब्रिस्तान बन्छ। अरू लडाइँमा यस्तो हुँदैन। भागवतमा लेखिएको छ- ज्ञानसागरका सबै बच्चाहरू कब्रदाखिल हुन पुग्छन्। मायाले काम चितामा बसाएर सबैलाई भस्मीभूत गरेको छ। सबै मरेतुल्य छन्। मुसलमानहरूको कुरान आदिमा पनि छ- कब्रदाखिल हुन्छन्। जब कयामतको समय (विनाशको समय) हुन्छ तब उनीहरूलाई जगाउन अल्लाह आउनुहुन्छ। कब्रिस्तानलाई फेरि परिस्तान बनाउनुहुन्छ। बाबाले बताउनु भएको थियो- विरला मन्दिरमा पनि लेखिएको छ- दिल्लीलाई परिस्तान बनाइएको थियो। त्यसैले अवश्य कब्रिस्तानलाई परिस्तान बनाइएको थियो होला। प्रलय त हुँदैन तर धेरै मर्दछन्। सत्ययुगमा हुन्छन् नै थोरै मनुष्यहरू। एकै आदि सनातन देवी-देवता धर्म रहन्छ। त्यहाँ यस्तो हालत हुँदैन जुन गीतमा सुन्यौ। स्वर्गमा कसैले कसैलाई दुःख दिदैनन्। यहाँ त कति दुःख दिन्छन्। एक-अर्काको हत्या गरिदिन्छन्। बाबाको पासमा त समाचार आउँछ नि। कोही अर्काकी स्त्री माथि आसक्त हुन्छ भने आफ्नी स्त्रीलाई खतम गरिदिन्छ। विष आदि दिइदिन्छ। यो हो नै पतित दुनियाँ, तब त गायन छ- हे पतित-पावन आउनुहोस्। तर आफूलाई पतित सम्झदैनन्। कसैलाई तपाईं पतित हुनुहुन्छ भन्यो भने रिसाउँछन्। अहिले तिमीलाई थाहा छ, हामी पनि पतित थियौं। बाबाले पावन बनाइरहनु भएको छ। अब फेरि यो कुरा दुनियाँलाई बताउनु छ- पतित दुनियाँलाई पावन बनाउनेवाला शिवबाबा हुनुहुन्छ।

जसको जयन्ती मनाउने गर्छौं उहाँ आइसक्नु भएको छ। वास्तवमा नियम थियो— कुनै नयाँ आविष्कार गरियो भने राजालाई बताउँथे। उनले हातमा उठाउँथे। अहिले राजा त छैनन्। यो आविष्कार सबैलाई बताउनु छ। आपसमा मिलेर प्रस्ताव (रिज्युलेसन) पास गरी हजारौंको हस्ताक्षर गराएर सरकारलाई सूचना दिनुपर्छ। आविष्कारको प्रचार-प्रसार गर्नको लागि उच्च अधिकारीलाई बताइन्छ। फेरि उनले प्रबन्ध गर्छन्। तिमीहरूले पनि यस्तै गर्नुपर्छ। जसको जन्म दिन आउँछ त्यसको बारेमा सम्झाऊ। जुन दिन जसको जन्म दिन छ, त्यसै दिन त्यसको बारेमा सम्झायौ भने सबैले सम्झनेछन्। कुरा त अवश्य ठीक लाग्छ। आज भन्दा ५ हजार वर्ष पहिले बाबा आउनु भएको थियो। भारतवर्ष जुन सर्वश्रेष्ठ थियो, सुनको पंक्षी थियो, त्यो बिल्कुल कौडीतुल्य बनिसकेको छ। त्यसलाई फेरि परमपिता परमात्मा हीरातुल्य बनाउनुहुन्छ। ब्रह्माद्वारा यो ज्ञान दिइरहनु भएको छ।

तिमी सम्झाउन सक्छौ— वास्तवमा हरेक मनुष्य ब्रह्माकुमार-कुमारी हुन्। सरनेम यो हो। ब्रह्माबाट नै रचना हुन्छ ब्राह्मण धर्मको। फेरि देवता, क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र— यो सारा वंशज बन्छ। त्यसैले तिमी यी त्यौहारको बारेमा राम्रो सँग सम्झाउन सक्छौ। दीपावली आउँछ। यो त तिमीलाई थाहा छ, अहिले घर-घरमा घोर अन्धकार छ। ज्ञान सूर्य प्रगटा, अज्ञान अंधेर विनाश। वास्तवमा अवश्य घोर अन्धकार छ। कुनै आत्माले पनि आफ्ना पितालाई जानेका छैनन्। बाबालाई जानेपछि नै सबैको ज्योति जागदछ। उहाँलाई ज्योति पनि भनिन्छ। यस्ता मुख्य पर्वमा तिमी धेरै राम्रो सँग सम्झाउन सक्छौ। तिमी सरकारलाई पनि सम्झाऊ। तिमीले अहिले विशेष रूपमा अगाडि बढ्नु छ। माताहरूलाई अगाडि राख्नु छ। यसमा पुरुषहरूले लाज मान्नुहुँदैन। कसरी जगाउनुपर्छ भनेर बाबा सम्झाउनुहुन्छ। आपसमा मिलेर हस्ताक्षर लिएर फेरि सम्झाऊ। तिमी हरेक वास्तवमा शिवका बच्चा हौ। यस्तो होइन, सबै शिव हौ। बाबा त एक हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ रचयिता पतितहरूलाई पावन बनाउनेवाला। एक ज्ञापनपत्र (मेमोरण्डम) बनाउनुपर्छ। मुख्य जो ठूला-बडा छन् उनलाई बताउनुपर्छ। तिमी त मनुष्यहरूलाई जगाउँछौ। मनुष्य त सम्झन्छन् गंगामा स्नान गर्नाले पावन भनिन्छ। तर गंगा त पतित-पावनी होइन। पतित-पावन त एकै निराकार हुनुहुन्छ। ज्ञानको वर्सा गर्नेवाला ज्ञानसागर उहाँ एक हुनुहुन्छ, बाँकी सबै हुन् अन्धश्रद्धा। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई अधिकार मिलेको छ। शास्त्रमा लेखिएको छ, कुमारीहरूद्वारा बाण मार्न लगाए। राम्रा-राम्रो बच्चाहरूले काम गर्न सक्छन्। भाषण आदि गर्न सक्छन्। सेनामा नम्बरवार त हुन्छन् नि। कुराकानी गर्नमा पनि राम्रो आचरण हुनुपर्छ। आफूभन्दा ठूलालाई सधैं “हजुर-हजुर” भनिन्छ। तर अनपढ बच्चाहरू, हजुर’ को बदलामा तँ-तँ’ भनेर कुरा गर्छन्। पढाइबाट पनि बुद्धिमा आचरण आउँछ। शिक्षक पनि राम्रो हुन्छन् जो पढाएर पद पाउन लायक बनाउँछन्। चरित्र पनि रजिष्टरमा लेख्छन्। आजकल त त्यति चरित्रवाला छैनन्। दुनियाँमा गन्दगी छ। गीतमा पनि सुन्यौं के हाल छ। तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— सृष्टि स्वर्ग थियो। संन्यासीहरू त भन्छन्— यो सबै तपाईंहरूको कल्पना हो। उनीहरूलाई के थाहा स्वर्ग के हुन्छ? हो, कोही निस्कन्छन्, जो देखेर धेरै खुशी हुन्छन्। यो चित्र धेरै राम्रो छ। पाण्डवहरूको ठूला-ठूला पुत्ला बनाउँछन्। यति ठूला कोही कहाँ थिए र! रावणलाई कति ठूलो १०० फुट अग्लो बनाउँछन्। दिन-प्रतिदिन अग्लो बनाउँदै जान्छन्। रावणको आयु धेरै भइसकेको छ। २५०० वर्ष भइसकेको छ। त्यसैले तिमी दशैंको दिनमा पनि राम्ररी सम्झाउन सक्छौ। यो

रावणको राजधानी हो। यसलाई आसुरी दुनियाँ भनिन्छ। पत्रिका पनि यो राक्षसी दुनियाँ हो भनेर कसैले छापेका थिए। यदि कसैले आसुरी राज्य किन भन्छौ? भनेर सोधे भने भन- फलानोले पत्रिकामा पनि रावण राज्य भनेको छ। बाबा पनि जब आउनु भएको थियो तब भन्नु भएको थियो यो आसुरी दुनियाँ हो। दैवी राज्य त सत्ययुगमा हुन्छ। यस्तो-यस्तो मिलेर राय निकाल्नुपर्छ।

लक्ष्य स्पष्ट छ। बाहिर बोर्डमा पनि लक्ष्य लेखिएको छ। कुनै पनि स्कूलमा अन्ध-श्रद्धाको कुरा हुँदैन। सतसङ्ग जति पनि छन् त्यहाँ वेद आदि सबै अन्ध-श्रद्धाले सुन्छन्। अर्थ केही पनि निस्कदैन। अब बाबा भन्नुहुन्छ- बच्चे, तिमीले ठूला-ठूला वेद-उपनिषद् आदि कहिलेदेखि पढ्दै आएका हो? सत्ययुगदेखि त भन्दैनन्। त्यहाँ यो भक्तिमार्गको अंश हुँदैन। यसलाई भक्ति सम्प्रदाय भनिन्छ। आधा कल्प ब्रह्माको रात भक्तिमार्ग सुरु हुन्छ। भगवान् अवश्य आउनुहुन्छ त्यसैले त शिवजयन्ती मनाइन्छ। नत्र उहाँ निराकार कसरी आउनुभयो? अवश्य शरीरको आधार लिनु भएको हुनुपर्छ। तिमीलाई थाहा छ- बाबा ब्रह्माको तनको आधार लिनुहुन्छ। उहाँ आउनु नै हुन्छ भारतमा। बाबाको जन्म पनि भारतमा नै हुन्छ। ब्रह्माको पनि भारतमा नै छ। बाबाले विराट रूपको बारेमा पनि सम्झाउनु भएको छ। यो ब्राह्मण धर्म हो चोटी। अब प्राक्टिकलमा तिमी छौ नि। हामी ब्राह्मणहरूको माथि शिवबाबा निराकार हुनुहुन्छ फेरि ब्रह्माको तन देखाउनुपर्छ। यी सरस्वती र यी ब्राह्मण कुल फेरि देवता कुल, क्षत्रिय कुल- यति-यति जन्म लिन्छन्। बिल्कुल क्लियर, एक्युरेट बन्न सक्छ। ब्रह्माको रात सरस्वतीको रात ब्रह्मावंशीहरूको पनि रात। दिनमा फेरि सबै ब्राह्मण सो देवता बन्छन्। प्वाइन्ट त बच्चाहरूलाई धेरै दिइन्छ धारण गर्नु छ। यस्तो होइन एक कानले सुन्यो अनि बाहिर निस्क्यो, खतम। जसरी अन्य सत्सङ्गमा कथा आदि सुनेर जान्छन्। यहाँ त तिमीलाई प्रत्यक्षफल मिल्छ। जान्दछौ- यस पढाइबाट हामीले मनुष्यबाट देवता बन्नुछ। त्यहाँ कुनै लक्ष्य छैन।

बाबाले धेरै सम्झाउनु हुन्छ तर कोही मुस्किलै निस्कन्छन्। कोही-कोही त विश्वासघाती पनि निस्कन्छन्। सम्झाउनुपर्छ- यो युद्धको मैदान हो। माया धेरै प्रबल छ। कोही फेल हुन पुग्छन्। यो पनि ड्रामाको खेल हो। सबै विजय प्राप्त गर्न कहाँ सक्छन् र! बच्चाहरू जान्दछन्- हामी माया रावणबाट हारेका थियौं। हार र जितको यो खेल हो। मायाबाट हारे हार हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ- हामी बाबाबाट विश्वको मालिक बनेछौं। यो नशा स्थायी रहनुपर्छ। नशा किन टुट्छ? विश्वको रचयिता बाबा सँग पढिरहेका छौं। नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बनिरहेका छौं! यस्तो कहाँ हुन्छ र! विद्यार्थीहरू पढाइ र पढाउनेवालालाई नै भुल्छन्। फेरि यहाँ किन भुल्दछौ? घरमा जानेबित्तिकै एकदम भुल्छन्। यहाँ धेरै निश्चयबुद्धि हुन्छन्। कति आँसु बगाउँछन् यहाँबाट घरमा गएपछि फेरि चिठ्ठी पनि लेख्दैनन्। अनन्य बच्चाहरू जो पण्डा बनेर आउँछन् उनले पनि भुल्छन्। कम से कम सेवा समाचार त लेख्नु- बाबा, हामी हजुरको सेवामा तत्पर छौं। नत्र बाबा सम्झनुहुन्छ मायाले मरेतुल्य बनाइदियो। बुद्धि पनि भन्छ- यस्तो बाबा जो विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ उहाँलाई निरन्तर याद गर्नुपर्छ। तर बच्चाहरू महिना-महिनासम्म पनि याद गर्दैनन्, पत्र लेख्दैनन्। मायाले कसै-कसैलाई त एकदम मुर्दा बनाइदिन्छ। जिउँदै भएर पनि चिठ्ठी लेख्दैनन् मरिसकेपछिको त कुरै भएन। बाबा पनि चिठ्ठी तब लेख्नुहुन्छ जब ऊ स्वयं लेख्छ। जो बाबालाई याद गर्छ उही कर्मातीत सदा स्वस्थ बन्छ। बाबाको वर्सा त अवश्य याद आउनुपर्छ। स्थायी नशा पनि चढ्नुपर्छ। यस

समय तिमी बच्चाहरूको यादबाट मुख मीठो हुन्छ। जान्दछौ, सृष्टिको राज्यरूपी मख्वन हामीलाई मिल्छ। कृष्णको मुखमा मख्वन देखाउँछन् अर्थात् विश्वको राज्य मिल्छ। मालिकपनमा पनि पदहरू हुन्छन् नि। जसले जति गर्छ, त्यति पाउँछ। तिमीलाई थाहा छ— बाबा हामीलाई पढाउनु हुन्छ। परमपिता भनिन्छ नि। त्यसैले पिताबाट अवश्य वर्सा मिल्छ। माता-पिता चाहिन्छ, तब बच्चाहरू पैदा हुन्छन् तब नै वर्सा मिल्छ। भनिन्छ पनि “तुम मात-पिता हम बालक तेरे” हजुरले सहज राजयोग सिकाउनाले नै हामी स्वर्गको मालिक बन्छौं। सम्झाउनुपर्छ— तीन सेनाहरू अवश्य खडा छन्। विनाश काले विपरीत बुद्धि— खतम भएका थिए। बाँकी जसको भगवानको साथमा प्रीत बुद्धि थियो ती स्वर्गको मालिक बने। हाम्रो कर्तव्य हो गभर्मेन्टलाई जानकारी दिनु। जति पनि ठूला-ठूला अफिसर तिमीहरू सँग भेट्छन् उनीहरूबाट पनि हस्तारक्षर लिन सक्छौ, उनीहरू खुशी हुन्छन्। यिनीहरू त धेरै राम्रो कार्य गरिरहेका छन्। मेहनत गर। यसमा फुर्सत पनि चाहिन्छ, जो फेरि सम्हाल्न सक्छौ। सेवा बढाउनको लागि त धेरै युक्तिहरू छन्। तर बच्चाहरूमा कहीं-कहीं अहंकार आइहाल्छ वा नाम-रूपमा आउनाले धेरै नोक्सान गर्छ। ज्ञानको नशाबाट चेहरा सधैं हर्षित मुख रहनुपर्छ। अच्छा!

मीठ-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) लक्ष्यलाई सामुन्नेमा राखेर पुरुषार्थ गर्नु छ। दैवी आचरण धारण गर्नु छ। एक कानले सुनेर अर्को कानले निकाल्नु हुँदैन।
- २) विश्व रचयिता बाबा हामीलाई पढाइरहनु भएको छ, उहाँका हामी विद्यार्थी हौं। यस नशामा रहनुपर्छ। सेवाका भिन्न-भिन्न युक्तिहरू निकालेर त्यसमा बिजी रहनुपर्छ।

वरदानः— सुखका सागर बाबाको स्मृतिद्वारा दुःखको दुनियाँमा रहेर पनि सुख स्वरूप भव

सदा सुखका सागर बाबाको स्मृतिमा रह्यौ भने सुख स्वरूप बन्छौ। चाहे दुनियाँमा जतिसुकै दुःख अशान्तिको प्रभाव किन नहोस्, तर तिमी न्यारा र प्यारा भएर सुखको सागरको साथमा छौ। त्यसैले सदा सुखी, सदा सुखको झूलामा झुल्ने आत्मा हौ। मास्टर सुखको सागर बच्चाहरूलाई दुःखको संकल्प पनि आउन सक्दैन किनकि दुःखको दुनियाँलाई छोडेर संगममा आइपुगेका छौ। सबै बन्धनहरू छुटिसकेका छन्, त्यसैले सुखको सागरमा लहराउँदै गर।

स्लोगनः— मन-बुद्धिलाई एकै पावरफुल स्थितिमा स्थित गर्नु नै एकान्तवासी बन्नु हो।